

**Opustil nás MUDr. Petr Příhoda
(17.1.1939 Netolice – 14.9.2014 Praha)**

V neděli 14. září 2014 nás po víceletém statečném boji s neúprosnou rakovinou předešel do věčnosti Petr Příhoda. Jeho schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem, neúnavná touha po poznání pravdy a jejím uplatnění v životě byla tříbena už od malička. Jeho vlastní otec byl voják a mučedník za svobodu. Po německé okupaci se rozhodl tajně opustit vlast, aby za její svobodu bojoval v zahraničí. Byl však při přechodu hranice zatčen a odsouzen, věznění nepřežil. Po válce se matka znovu vdala za komunistického důstojníka stalinistického ražení, za doby jeho působení ve Varšavě navštěvoval tam sovětskou školu. Jako dítě zažil po nějakou dobu výchovu v evangelickém, byť vlažném prostředí, zatímco příbuzenstvo z matčiny strany bylo vlažně katolické. Mezi mlýnskými kameny těchto protikladů zrála jeho konverze, dovršená v době studia medicíny v Brně.

Stal se uznávaným psychiatrem a psychoterapeutem, psychoanalytické a další psychoterapeutické vzdělání získával hluboko za totality napůl utajeným způsobem. V osmašedesátém roce aktivně vstoupil do politického dění, čímž byl na dalších 20 let vyřazen, ač odborník na slovo vzatý, z kariérního růstu. Působil (a mnoha lidem pomohl) jako ambulantní psychiatr.

Měl hluboké zájmy a znalosti z řady humanitních oborů, zejména z novodobé české historie a spolu s dalšími pod společným pseudonymem Podiven byli autory samizdatové monografie na toto téma. Dalším jeho klíčovým tématem byla bioetika. Po sametové revoluci přednášel, vyhledávan studenty i kolegy, tento předmět na 2. lékařské fakultě University Karlovy a jeho kompetentní a moudré slovo často zaznívalo k aktuálním bioetickým otázkám v médiích. Na počátku 90. let byl u zrodu stále vycházející pozoruhodné přílohy Katolického týdeníku Perspektivy.

Měl jsem vzácnou příležitost poznat Petra osobně a sblížit se s ním na přelomu 60. a 70. let nejprve v rámci pololegálního psychoterapeutického výcviku v rámci vzdělávacího systému SUR, později pak při vydávání zcela ilegálního občasníku „Psí“ (podle řeckého písmene psí, jež se užívá za zkratku pro psychologii). Tehdy nebezpečná, z dnešního pohledu nezapomenutelná doba úzké spolupráce skupiny lidí pod vedením teologa dr. Oto Mádra, spojených zájmem o průniky a spolupráci mezi teologií, medicínou - zvláště psychiatrií – a psychologií. Unikající slídivým očím a uším střídali jsme pro naše setkání byty. Poznal jsem tak i jeho životní prostředí a rodinu, Petra jako výborného manžela a otce. Rozhovory, diskuse, někdy i názorové konfrontace, vždy však s cílem hledat pravdu a jednotu mne provždycky obohatily. Jsem za tuto možnost úzce spolupracovat s takovými lidmi, jako byli **Petr Příhoda**, Oto Mádr, Slávek Hubálek či Borek Lukavský a kterými stále (díky za to!) jsou Tomáš Halík, Jirka Kovařík a Toník Brzek, každému z nich a nyní zcela osobně a velmi intenzivně Petru Příhodovi navždy vděčný.

Už v době těžké nemoci poskytl knižní rozhovor Janu Paulasovi, který vyšel pod názvem „To ostatní nechávám na Pánu Bohu“ (2010). V této knize se plně obráží hloubka a velikost jeho duše. Po životě tak věrném hledání pravdy za všech okolností, do nichž byl postaven, nepochybuji o tom, že ono „ostatní ponechané na Pánu Bohu“ bylo završeno odpovídající velkorysou odpovědí: „Pojď, služebníku dobrý a věrný...“ (Mt, 25. kapitola).

Jaroslav Šturma